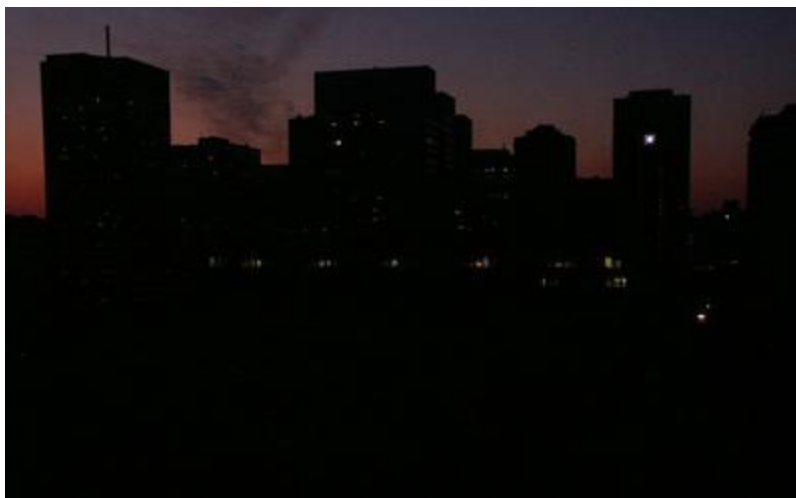

ТИХОМИР ДИМИТРОВ

КОГАТО ТОКЪТ СПРЯ

chitanka.info

— Мамо, татко, имаме новина!

Семейната трапеза онемя. Очакваха новината. Подозираха каква е тя, но не смееха да реагират, за да не развалят „изненадата“. Погледите бяха насочени към Фани. Майка ѝ ритна масата от притеснение и събори една чаша. Главата на семейството — Петър Чобанов, спокойно изтри крайчеца на устата си с бяла кърпа, наля допълнително ракия в чашката и сложи бучка лед. Зачака. Той също гледаше Фани. Това ѝ подежда като сигнал да продължи:

— С Ади решихме да се женим! Това лято!

Името му беше достатъчно кратко, за да не се нуждае от псевдоним. От всички умалителни най-много мразеше „Ади“ — все едно беше някакво женско пуделче, а не бъдещият ѝ съпруг. Никой друг не го наричаше „Ади“. Е, все пак предпочиташе „Ади“ пред „прасчо“, „пухчо“ или „паяче“, но сам си беше виновен! Да беше ѝ казал по-рано колкото много го дразнят умалителните имена. „Може би сега не е най-подходящият момент“ — усмихна се той. Всички погледи се насочиха към него.

Богатото семейство на Петър и Фидосия Чобанови, мажоритарни собственици в „Балкантранс“ АД, най-голямата транспортна компания в Източна Европа — семейството, чиято дъщеря Адам чукаше от 9 години, щеше да му даде благословията си за женитба, а тази благословия му изглеждаше като чувал, пълен с пари. Само преди две седмици „новината“ щеше да звучи радостно и в неговите уши. Дори все още се заблуждаваше, че обича Фани. Но сега, сега вече трябваше да бъде артист и да се преструва.

— Надявам се, че нямате нищо против — промърмори с половин уста Адам.

Фидосия Чобанова скочи от стола и го прегърна:

— Знаете ли откога чакам този момент, деца! — целуваше ту него, ту дъщеря си. — Крайно време беше! Притеснихме се вече, че никога няма да имаме внуци.

Адам харесваше бъдещата си свекърва, даже много. Всъщност, той харесваше цялото семейство. Или поне така си мислеше до скоро. Може би тийнейджърската им любов с Фани, която се беше разгоряла на брега на морето преди 9 години, беше прераснала в навик с течение на времето — удобен и приятен навик. Фани се грижеше добре за него — като за любимата си кукла. Радваше му се като малко дете. А и семейството ѝ го приемаше, въпреки че не беше богат. Те имаха достатъчно за всички. Единственото, което искаха, бе дъщеря им да бъде щастлива. И да попадне на „свестен човек“. С течение на времето Адам успя да си завоюва тази позиция — на „святното момче“ в буржоазните им разбирания. Не го направи нарочно. Той наистина си беше такъв. До скоро.

— Добре ли обмислихте всичко? — Петър Чобанов отпи от ракията. — Това ще промени много неща — той погледна въпросително Адам.

— Да, сигурни сме, татко! — отговори Фани от името на двамата. — Заедно сме вече 9 години, от три години живеем под един покрив. Обичаме се, това е най-важното! Всичките ни приятели са семейни и вече имат деца. Май дойде и нашият ред! — тя целуна Адам по челото, върху което беше избила студена пот. — Нали, миличък?

— Да, скъпа — помилва я той по гърба.

Развълнувана и едва сдържаша сълзите си от радост, Фидосия повика прислугата, нареди им да отсервират вечерята и покани дъщеря си в гостната — да обсъдят „новината“. По женски. Хванати за ръце, майка и дъщеря отлетяха в съседното помещение. След малко изчезна и прислугата. Бизнесменът и бъдещият му зет останаха сами.

— Да отидем в салона — покани го Чобанов.

Въпреки че се познаваха отдавна, Адам така и не успя да скъси дистанцията с този човек. Наричаше го „господине“ или просто „Чобанов“. Вдъхваше му някакъв респект. Може би просто характерът му беше такъв. Основателят на „Балкантранс“ трудно допускаше хора

до себе си, което беше нормално за един от най-богатите българи. Е, Адам не можеше да се оплаче от лошо или хладно отношение. Дори напротив, винаги беше поканен в дома на Чобанови, ползваше се с голямо доверие от семейството, радваше се на достъп до най-влиятелните кръгове в държавата. Никога не говореше с тях за пари. Но усещаше, че моментът приближава. При така стеклите се обстоятелства разговорът стана просто неизбежен.

Прислугата познаваше навиците на своя патрон и салонът за пушачи беше подготвен предварително. Камината гореше, на масичката ги очакваше кутия ръчно свити пури Oro del Sibao, поръчани от Доминикана. Правеха им компания две солидни кристални чаши и бутилка коняк „Хенеси“. Двамата се настаняха в удобните зелени фотьойли, наляха си коняк и запалиха пури. Напрежението у Адам растеше. Чобанов пръв наруши мълчанието:

— Предполагам, че познаваш добре дъщеря ми. От доста години сте заедно.

Адам кимна в знак на съгласие.

— Знаеш, че семейството ми разполага с известни възможности...

„С 330 милиона възможности“ — помисли си Адам и кимна отново, за да покаже, че слуша с интерес. Чобанов продължи:

— Дъщеря ми е родена в среда, където е лесно да приемеш всичко за даденост. На нея не ѝ се наложи да воюва за място под слънцето, както ми се наложи на мен, в началните години от Демокрацията. И, честно да ти кажа, май никога няма да ѝ се наложи! Свикнала е някой да се грижи за нея. Да ѝ осигурява всички удобства.

Последва неловко мълчание. Чобанов отпи от коняка:

— След като сключите граждански брак този „някой“ ще си ти.

Адам се сепна. Надигна чашата, за да спечели малко време, докато се чудеше какво да отговори. Ароматната течност запали хранопровода му и причини експлозия от вкусове в устата.

— Аз мога да се грижа за дъщеря ви! Отдавна живеем заедно и нищо не ни липсва. Всъщност, Фани не е чак толкова разглезена, колкото я описвате. Вярно, че едва ли някога ще прояви интерес към работа или кариера, но защо да го прави? Имаме си всичко. Изкарвам достатъчно, за да живеем комфортно... не без вашата помощ, разбира се!

— Радвам се да го чуя! — Чобанов се усмихна загадъчно. — Адаме, виж, аз съм бизнесмен, обичам точните цифри. Колко точно печелиш на месец от счетоводната къща? Чисто? Ако не е тайна, разбира се!

— Нямам никакви тайни от вас, г-н Чобанов.

„Чуваш ли се какво говориш, глупако?“

— Все пак, ние скоро ще бъдем едно семейство! А и вие до голяма степен помагате за успеха на моя консултантски бизнес... което ми напомня да ви благодаря за връзката с Януш миналия месец. Оказа се един от най-добрите ни клиенти досега.

— Моля! Да се върнем на въпроса ми. Ако обичаш!

— Между 9 и 12 хиляди лева на месец. Чисто.

— С толкова разполагате като домакинство, така ли?

— Приблизително, да.

— А знаеш ли, че само чашата, която държиш в ръце, струва повече?

— Предполагам — Адам се усмихна насила. — Но нищо не мога да направя по въпроса. Не съм имал същите възможности като...

— Възможностите се дават! — прекъсна го Чобанов. — Те никога не се „имат“.

— Не разбирам?

— На път съм да ти направя изгодно предложение. Като например, да умножиш дохода си по десет. Това прави близо един милион на година. И е само началото.

— Аз...

— Изслушай ме, преди да кажеш каквото и да било! Един от търговските ми директори напуска бизнеса тази година. Напуска го по болест. Докторите вече са разписали смъртната му присъда. Трябват му пари и спокойствие, за да се лекува. Не тая особени надежди за възстановяването му, но поне искам да му дам възможност да бъде с близките си възможно най-дълго. И да осигуря семейството му. С останалите акционери ще изкупим част от дяловете му на преференциална цена, отделно бордът ще отпусне пенсия по болест в размер на няколко милиона лева. Това е всичко, което можем да направим за него. Но някой трябва да заеме мястото му в управлението. Спешно. И е по-добре този някой да бъде вътрешен човек — човек, на когото мога да се доверя. Реших, че щом ще ставаме

роднини, този човек можеш да си ти. Помисли добре, преди да ми отговориш. Не бързай! Това е важно решение. Както за теб, така и за мен. Но имай предвид, че такива възможности *се дават* само веднъж в живота!

Адам вдигна чашата и отпи, като се стараеше треперенето на ръката му да остане незабелязано. Чобанов продължи да говори:

— Предполагам, че детайлите също те интересуват. А те са следните: като начинаещ управител ще получаваш 950 000 лева годишно възнаграждение, с възможност за ревизиране след края на първата година, в зависимост от резултатите на дружеството и личния ти принос в тях. Отделно съм готов да ти предложа акции на стойност 18 милиона лева, с които да осигуриш семейството си, дъщеря ми и нейните деца, докато са живи, така че да не зависят повече от мен. Имаш време до понеделник, за да ми отговориш. Внимателно си помисли!

Вече малко по-спокоен, Адам захапа пурата и дръпна от гъстия, ароматен дим. Прекара го през ноздрите си. Въздухът около него се изпълни с пушек. Зави му се свят. Очите му се насълзиха.

— Поласкан съм от доверието и от големите възможности, които ми предлагате, Чобанов! Оценявам ги по достойнство. Ще помисля и ще отговоря в понеделник, но имам един въпрос, ако ми позволите?

— Питай, синко! — Чобанов опита да се пошегува. Но не му се получи. Никога не му се получаваше.

— Какво ще стане, ако откажа?

Последва неловко мълчание. Лицето на мъжа пред него остана непроменено. Той внимателно постави чашата върху стъклената маса и каза:

— Адаме, изградих бизнеса си от нулата. Направих така, че най-близките хора, които работят за мен, също да станат богати. Това е тайната на моя успех. Единственото, което изисквам в замяна, е 100% лоялност към фирмата и пълна отдаденост на работата. Ако приемеш предложението ми, за няколко години ще те направя богат. Но ще лягаш и ще ставаш с проблемите на „Балкантранс“. Ако не приемеш, значи имаш по-добра алтернатива и сам ще трябва да се грижиш за семейството си. Искам да кажа: *напълно сам!* Но и в двата случая ще получиш благословията ми, ако това те интересува. Не съм чак толкова елементарен! Обичам дъщеря си повече от всичко на света и виждам,

че с теб тя е щастлива. „Да обичаш означава да подаряваш свобода, а не да поставяш окови“, нали така? Чувал съм те да го казваш много пъти.

— „Когато умният човек печели, той прави така, че да спечелят всички. Когато глупакът печели, той прави така, че да загуби спечеленото, а заедно с него да загубят и всички останали!“ Чувал съм ви да го казвате много пъти — отвърна Адам и се усмихна.

Обмяната на любезности разведри двамата мъже. Вдигнаха наздравица и пиха за новото семейство. Малко след това прислугата влезе в салона. Съобщиха им, че десертът е сервиран.

Две седмици по-рано...

Адам отвори очи и стана от леглото, обзет от притеснение, че закъснява за работа. Погледна часовника — беше едва седем и половина. Отпусна се върху възглавницата с облекчение. Обожаваше да се излежава сутрин и да не бърза за никъде! А и нямаше никакъв смисъл да бърза — откакто създаде собствен бизнес можеше да ходи, когато си поиска на работа. „Навикът си е навик — помисли Адам. — Сигурно ще минат няколко години, преди да отвикна от параноята, че закъснявам за работа“. Допуши му се. Днес не беше в настроение за излежаване. Стана, облече си костюма, взе чантата със служебния лаптоп и излезе.

Никога не си миеше зъбите, преди да е пил кафе, а не можеше да пие кафе без цигара. Цигарите му бяха свършили. Реши да купи цигари по пътя, а на сутрешното кафе да се порадва в офиса. Предвидливо държеше четка за зъби и там. Офисът се беше превърнал в неговия втори дом, откакто стана собственик на фирмата. Обикновено тръгваше последен, понякога дори след полунощ. Нерядко оставаше да спи там, преглеждайки книжата до късно. Но никога не пристигаше толкова рано. Не беше „сутрешен човек“. Вечер мозъкът му работеше по-добре.

Спря на паркинга пред „Била“. Реши да използва възможността да си купи и нещо за обяд. Нямаше защо да бърза. Пристигнаше ли веднъж, ангажиментите нямаше да го оставят чак до вечерта. Приключваха годината и това беше най-натовареният им период.

Разхождаше се безцелно из редовете. Все още се наслаждаваше на онова спокойно и отнесено полусънено състояние, когато я видя. Това беше тя! Жената от неговите видения! Жената, която винаги беше чакал. Жената, за която винаги беше мечтал. Неговата голяма, скрита тайна. Погребаното му съкровище! Сродната му душа! Онази, която му принадлежеше по право. Жената с голямо Ж.

„О, Боже! — изуми се Адам — Значи всичко е вярно! Значи тя наистина съществува! Изглежда по същия начин! Сънувал съм я стотици пъти! А дали ще ме познае? Трябва да я заговоря! Трябва да го направя на всяка цена!“ — от сутрешната му летаргия вече нямаше и следа.

Как обаче щеше да я заговори? Излизаше от 9 години с Фани, дори мислеха да се женят. Сигурността на връзката му го беше накарала да изгуби всякакъв опит в ухажването на жени. Не вярваше, че „ловният му инстинкт“ ще проработи. Беше се примирил. Сега обаче трябваше да действа! Нямаше да си прости, ако изтървеше този момент.

Момичето мина покрай него, без да го погледне и се отправи към салатения бар. Адам тръгна след нея. Деляха ги няколко метра. Докато тя избираше салати, той прехвърляше в главата си реплики, с които да я заговори. Струваха му се еднакво тъпи! Ами ако я уплаши? Ако тя не го разпознае — в набързо облечения костюм, с недоспалата физиономия и лошия дъх? С невчесаната коса? Ала най-тъпо беше да НЕ я заговори. Тъпо и недопустимо! Трябваше да опита. Трябваше да действа! Цял живот бе чакал този момент. Събра смелост и уверено закрачи към салатения бар. „Да става каквото ще! В крайна сметка, няма какво да губя!“ Тази мисъл винаги го окуражаваше. „Ще прекарам живота си без нея, така или иначе, ако не я заговоря! Майната им на репликите! Ще импровизирам!“

Толкова се беше засилил, че когато тя се обърна, дочула стъпките му, едва не я блъсна с тялото си.

— Извинете, госпожице!

„Лошо начало! Никога не се започвай с извинения!“ — смъмри се той.

— Познаваме ли се отнякъде? — попита го русокосата хубавица.

— Това беше моята реплика! — усмихна се Адам. Изведнъж му олекна.

— Ами кажи я, де! — подкани го непознатата с ентузиазъм.

Двамата избухнаха в смях. После настъпи тишина. Паниката отново започна да превзема Адам. „Хубаво се получи, но трябва да продължиш! Кажй нещо!“

— Изглеждате ми леко смутен! — изпревари го тя.

— Права сте. Това е защото се чувствам като герой в глупав американски филм. Среца в магазина пред салатения бар.

Тя се огледа наоколо:

— Никога не съм виждала среща пред салатения бар! А гледам много американски филми.

— Аз също!

— Какво също? Не сте виждали среща пред салатения бар или гледате много американски филми?

— Второто.

— Американските филми са глупави! — заключи тя.

— Ето нещо, по което си приличаме. С тях. Искам да кажа, сигурно затова ги харесвам — усмихна се Адам. — Глупави са точно колкото мен.

Опитваше се да не отваря прекалено широко уста, за да не усети момичето, че не си е мил зъбите:

— Американските филми са глупави, защото всичко там изглежда прекалено нагласено. А това тук е истинско! Нали?

— Вярвате ли в любовта от пръв поглед? — попита тя.

— Вярвам само на очите си — отвърна той.

Адам така и не стъпи в офиса през онзи ден. Не вдигна телефона нито на колегите си, нито на Стефания, нито на по-важните клиенти, от които зависеше бизнесът му. Цял ден прекара в кафенето до „Била“ с жената от сънищата си, която срещна пред салатения бар. Казваше се Юлия. Толкова много се бяха заприказвали, че дори не си знаеха имената. Запознаха се едва на третия час. Още преди да научи името ѝ обаче Адам имаше чувството, че много отдавна се познават. Тя — също.

* * *

Фани грееше от щастие. Доволна от перспективата най-после да види себе си в бяла рокля, тя дори не забеляза колко мрачен и потиснат беше Адам по пътя към вкъщи. Успокои се с мисълта, че мъжете не харесват сватби. Сватбите са женска работа. Така да бъде! „Стига и двамата да сме щастливи заедно.“

Разпалено му обясняваше за приготовленията, които бяха объждали с майка ѝ — кой свещеник щял да ги венчае, в кой манастир, как щели да настанят гостите в луксозен планински комплекс и с какви деликатеси щели да ги нагостят. Адам не чу нито дума. Погълнат от собствените си мисли, той гледаше само напред. На въпроса „Защо мълчиш?“ отговори, че се чувства уморен, напоследък има доста работа в офиса, не обича да шофира нощем и прави всичко възможно двамата да се приберат невредими у дома. Но му доставя удоволствие да я слуша. И тя продължи...

Колкото и уморен да беше в действителност, Адам не успя да мигне цяла нощ. Въртя се в леглото като обезумял и стана изнервен към пет, изгубил всякаква надежда, че ще успее да заспи. Излезе на терасата. Градът дремеше в краката му. Преди тази гледка го успокояваше — оцветени в жълто от нощните лампи, улиците и паркираните по тях автомобили носеха тих и безметежен комфорт — усещане за уют, нарушавано единствено от мяукането на бездомните котки. Този път гледката не можа да го успокои, дори напротив — студеният въздух го превъзбуди. Кожата му настръхна и зъбите му започнаха да тракат. Прибра се вътре на топло. Седна на канапето в кухнята. Постоя няколко минути сам в тъмното, без да включи лампата. Чуваше се само бученето на хладилника. Изми си лицето и легна върху дивана с очи, вперени в тавана. Небето навън бавно започна да променя цвета си от черно към тъмно синьо. Адам облече костюм, взе ключовете от колата и излезе.

Дълго обикаля из празните улици, вгълбен в парченцата светлина върху таблото. Заслушан в триенето на гумите с асфалта. В тихото жужене на двигателя. Отказа се едва, когато слънцето изгря и сутрешният трафик започна да го притиска отвсякъде. Намираще се в картала на най-добрия си приятел. Сигурно щеше да го завари у тях, преди да е излязъл.

Вратата се отвори. Показа се рошавата глава на Николай. Адам носеше две кафета в пластмасови чаши и торбичка с две банички.

— Я виж ти! Кой се е сетил да ми дойде на гости! И по кое време! Влизай, човече, влизай!

— Дано да не бързаш за някъде. Искам да поговорим. Да закусим заедно. Но ако бързаш, ще те хвърля. С колата съм. По пътя ще поговорим.

Николай се усмихна саркастично:

— Копеле, аз да не съм бизнесмен като тебе, че да бързам непрекъснато! Ти май забрави, а? От две години съм на свободна практика! Още едно доказателство, че не сме се виждали отдавна. Обикновено спя до обяд и не закусвам, но на тия мазни банички няма как да им откажа просто. Влизай, че избяга топлото!

„Такъв беше и такъв ще си остане моят стар Николай — помисли си Адам. — Закачлив и многословен.“ Стана му приятно, че отново са заедно.

— Няма да обръщаш внимание на бардака, сори! Обикновено чистя само, когато идва жена, а това се случва веднъж на 4 години, хахахаха!

Апартаментът наистина беше разхвърлян. Мърляв и вмирисан. Намираше се в една от онези високи панелки с олющени фасади, които стърчаха над града като сърдити великани.

Николай беше интелигентно момче с богат опит, добро образование и остър ум. Можеше много повече от това! Имаше луксозен апартамент преди време, доходен бизнес и красива приятелка. После „избра свободата“. Никой не разбра мотивите му да зареже всичко, което бе постигнал и да заживее под наем в тази дупка на края на града, където се издържаше от писане на клюки за жълтата преса. Изглеждаше като криза на средната възраст, но Николай беше само на 31. По негови собствени думи, цял живот беше гонил мечтите на други хора. Разбрал, че не са негови едва, когато ги постигнал. Решил да се погрижи и за себе си. Никой не го разбра. Адам също не го разбираше.

Най-недоволна от всички, естествено, беше приятелката му. Свикнала с почивките в чужбина, с удобното жилище и високите доходи на Николай, тя не прояви особена симпатия към идеите му и първа го напусна. Последваха я всичките му приятели, за които имиджът, новата кола, кариерата и лъскавата приятелка бяха по-важни от споделеното детство. Остана само Адам, с когото се виждаха

изключително рядко. Николай отказваше предложенията му за финансова помощ с думите, че харчи 50 лева на седмица, а има четвърт милион в банката. „Откакто продадох апартамента на най-високите цени. Оказа се, че нямам нужда от този хангар. Само Елена имаше нужда от него, но тя си отиде.“ Отделно получаваше хонорари. „Малко хора знаят, че в жълтата преса плащат най-добрите хонорари.“

Такъв беше Николай — странен и себичен, дори може би малко луд в очите на останалите, но защо не и „единственият трезвен човек в натикания до козирката с илюзии свят“. При всички случаи Адам се нуждаеше точно от неговия съвет в момента.

Влязоха в хола, където нямаше други мебели, освен малка библиотека, пълна с книги на духовна тематика, едно наргиле и няколко нахвърляни по земята водни матрака — наследство от предишния му луксозен начин на живот. Адам се отпусна върху меката повърхност с облекчение. Тялото му беше схванато от дългото и самотно шофиране, от безсънната нощ. Николай донесе „сребърен“ арабски поднос, купен от Женския пазар, сложи го на земята между тях и сервира кафетата с баничките. Закусиха мълчаливо, след което Николай разпали наргилето и подаде мундщука на Адам.

— Опитвам се да ги откажа. Не искам да дърпам тютюн, че да не почна пак. От две седмици не съм си купувал цигари.

— Някога да съм слагал тютюн в това наргиле, мой? Знаеш ли как му викат арабите?

— Как?

— Викат му „шиша“, като на хашиша. Правили са ги от глина едно време, затова наргилетата имат кръгли форми и са непрозрачни. Тогава арабите не са познавали тютюна още. Спретнали са си перфектния бонг! — Николай дръпна от маркуча и наргилето закъркори.

Въгленчето почервения. Водата в металния резервоар забълбука кротко. От устата му излезе гъст бял дим и помещението се изпълни с миризма на изгорял канабис.

— Чак турците, когато дошли да ги завладеят, са им показали, че в наргилето може да се слага и тютюн — продължи Николай с пресипнал глас. — Знаеш ли, че Египет е бил 400 години под турско робство? — подаде маркуча на Адам.

Адам го пое с колебание. Преди много обичаха да се напушват заедно, но тогава бяха тийнейджъри.

— Откъде успяваш да се снабдиш? Мислех, че си останал без никакви приятели!

— Аз пък не мога да разбера защо всички трябва да ме съжбяват?! Останал съм без приятели, нямам съм приятелка, живеел съм мизерно. Това е защото робите не могат да разберат свободния човек. Свободата ги плаши. И предпочитат да я отрекат, да се отнесат снизходително към различния, да му се изсмеят в лицето, вместо да опитат да станат като него. Ама трябва топки за тая работа!

Адам му върна маркуча. Николай се напрегна:

— Ей, ама ти да не вземеш да ми се обидиш сега? Аз говоря по принцип. Знам, че винаги си ме приемал такъв, какъвто съм.

— Не ти се сърдя, идиот такъв! Но няма да пуша, защото искам съзнанието ми да е чисто. Предстои ми да взема кардинално решение, което може да промени целия ми живот. Всъщност, точно затова съм тук. Дошъл съм да ти поискам съвет. А ти май току-що ми го даде, без дори да знаеш какво ще те попитам.

— Хехе, така е, защото съм си отворил третото око — Николай дръпна от наргилето. — Не знаеш какво изпускаш, обаче. Купих първокласен марокански хеш от един арабин на Женския и го смесих с Мара, за да гори по-добре. Козът също е голям чук. Айде, сподели какво те води насам, че ми стана интересно... преди да съм си махнал главата тотално.

Адам му разказа всичко — как е предложил на Стефания, за срещата с родителите ѝ, за предложението на Чобанов, за предстоящата сватба, за супермаркета, за салатения бар и за любовта, която го беше връхлетяла като товарен влак точно в най-неподходящия момент от живота му.

— Добре, бе, пич, аз не мога да те разбера тебе. Какво изобщо има да се чудиш? Работиш работа, която ти е безразлична. Навремето искаше да ставаш писател, а стана счетоводител. Заради вашите. Живееш с жена, която ти е безразлична, а на всичкото отгоре баща ѝ се опитва да ти сложи хомота — завинаги да те направи роб! Не се сърди, но, реално погледнато, по-прецакан от сега никога не си бил! Като оставим материалната част, разбира се. Ако кинтите на баща ѝ могат да те направят щастлив, окей, прав ти път, избери насраните мангизи!

Но не могат. Щастието идва отвътре. И Съдбата е решила да ти го покаже! Изпраща ти човека, когото си чакал цял живот. Тази жена, доколкото разбирам, не само изглежда като богиня, но и се държи като тигрица в леглото. Артистична натура е, също като теб, със свободни разбирания. Направо ти завиждам! Де да имах и аз такъв човек до мен! Освен това е художничка със собствено ателие, която продава картини на богати пенсионери в Швейцария. И е влюбена в теб! А ти все още се чудиш?!

— Но...

— Никакво но!

— Значи ти би зарязал всичко и би заживял с нея, ако беше на моето място, така ли?

— Човече, аз вече съм зарязал всичко!

— По-сложно е, отколкото си мислиш.

— Виж, ще ти го обясня по най-простия начин, за да ме разбереш...

Николай дръпна от маркуча, издиша, закашля се и продължи с насълзени очи:

— Когато се наложи да избираме в този живот, ние го правим, ръководени от две чувства: действаме от позицията на страха или от позицията на радостта. Средно положение няма. Ако избереш да останеш при Фани и семейството ѝ, ще го направиш, защото те е страх. Ако избереш да последваш сърцето си, ще го направиш от радост. Заради любовта. Кой, според теб, е правилният избор?

Адам стана, наведе се над най-добрия си приятел, взе лицето му в шепи, целуна го по челото и излезе, без да каже нищо.

* * *

Следващите седмици бяха кошмарни. Заяви на Фани, че иска да поживеят разделени известно време. За да обмисли приоритетите си. Трябваше да повтори няколко пъти. Първоначално тя го прие на шега. Трудно е да убедиш приятелката си, че трябва да се разделите, след като сте били заедно 9 години и, след като си ѝ поискал ръката. Още по-трудно е да убедиш нейните родители.

Излъга всички, че го прави за себе си, а не заради друга жена. Просто имал нужда от почивка и малко време за размисъл. Смяташе, че така ще приемат нещата по-лесно, но успя да вбеси всички. Гордите представители на семейство Чобанови се обърнаха против него. Баща ѝ го заплаши с разорение, а майка ѝ му каза никога повече да не стъпва у тях.

— И забрави за влиятелните си приятели — допълни тя. — Вече можеш да ги считаеш за влиятелни врагове!

Разорението не го плашеше. Той и без това вече работеше по въпроса. Нямаше никакво намерение да се занимава повече с бизнес. Всеки ден освобождаваше служители и помещения, продаваше техника и мебели, прехвърляше клиенти на конкуренцията или изплащаше обезщетения на тези от тях, които не бяха съгласни. Съвсем скоро обезщетенията щяха да го доведат до фалит. Стопиха всичките му спестявания. Но само така можеше да излезе от бизнеса и да скъса с оковите от миналото. Това беше единственото, което го интересуваше в момента.

С изключение на разкошното тяло на Юлия, разбира се — тяло, в което се губеше с наслада часове наред всяка нощ. Тяло, което го караше да гледа на унизителните дни, изпълнени с тревога и заплахи, като на малоумна детска игра. Запази само колата. Премести се да живее в ателието на Юлия. Не каза нищо на никого за новата си приятелка, за новия си адрес и за новия си начин на живот.

Два месеца по-късно

Адам отвори очи по обяд, както обикновено. Омачканите чаршафи до него бях празни. Юлия ставаше рано — измъкваше се още в шест и гледаше да не го буди. Взимаше душ и веднага излизаше навън, за да улови утрото с обектива. Цял ден обикаляше по улиците, наблюдаваше хората, гълъбите, фасадите на къщите, изследваше пулса на градския живот и търсеше нови сюжети. Снимаше всичко, което ѝ направи впечатление, после двамата разглеждаха снимките, обсъждаха ги, пиеха вино, правеха любов, изграждаха словесни колажи от натрупаните впечатления и така се раждаше вдъхновението за ново

платно. Или за серия от нови платна. Картините продаваха на богати европейци.

Адам се възхищаваше от таланта ѝ, но богатите рядко дават пари за талант. Интересува ги само авторът и неговата съдба. Всички галерии, в които Юлия излагаше картини, получаваха драматични истории, написани от Адам. Въображението му работеше за нея. Представяше я като раково болна или нещастно разведена, с детектив инвалид, описваше по-мрачните ѝ платна като резултат от неуспешен опит за самоубийство. Така картините се продаваха по-лесно. Това нямаше нищо общо с истината, но за да оцеляват в бранша, освен малцината художници, докоснати от златния пръст на съдбата, всички останали се принуждаваха да лъжат. Това в особено голяма степен важеше за жените с четка в ръка.

Юлия не се срамуваше от тези детайли. Приемаше ги като част от занаята и си играеше ролята добре. По-важното за нея беше, че с парите и двамата можеха да живеят нормално, тъй като неговите спестявания отдавна бяха свършили.

Адам най-после се отдаде на истинския си талант — да съчинява истории. Само в литературата намираще спасение, след като разруши досегашния си живот. И в Юлия. Двамата бяха сигурни, че дебютният му роман ще пожъне небивал успех. Трябваше му малко време, за да го довърши, а Юлия нямаше нищо против да му го осигури. След това планираха едно дълго пътешествие из красотите на Стария континент — нещо като меден месец.

Докато си миеше зъбите, Адам разсъждаваше върху развитието на сюжета. Имаше на разположение няколко часа за работа, преди Юлия да се прибере вкъщи. Тя обикновено се връщаше към шест — уморена, след като е прекарала цял ден в снимане, но вдъхновена от преживяното и заредена от видяното. Нямаше търпение да му покаже снимките, да ги обсъдят, да вечерят, после двамата прекарваха блажени часове заедно върху голямото ѝ кръгло легло, любеха се под душа, във ваната, на пода, върху масата за хранене, на кухненския плот. Бяха похотливи и ненаситни, като двойка тийнейджъри, не можеха да се насладят на допира на телата си. Към десет-единадесет часа излизаха да се поразходят навън. Еднакво харесваха спокойствието на нощния град, когато колите по улиците оредяват и пешеходните тротоари опустяват. Нощта ги правеше свободни. Имаше твърде малка

вероятност да срещнат някой от познатите на бившата му жена по това време на денонощието.

Уикендите бяха запазени само за творчеството на Юлия. Тя го гонеше от ателието, опъваше платната, пръскаше навсякъде инструментите си и започваше да рисува под звуците на силна музика. Работеше цял ден, понякога и в неделя до обяд. Вечерта прекарваха заедно на някоя пейка в парка или прегърнати в леглото, обсъждаха новите си идеи, четяха книга или просто мълчаха. Адам обичаше да масажира красивото ѝ тяло с часове.

Спазваха рутината нарочно, защото им помагаше да канализират енергията си и да бъдат продуктивни. Няма нищо по-деморализиращо от хаоса в абсолютната свобода на ежедневието, окупирано единствено от творчески проекти и плътска наслада. „Режимът“ им позволяваше успешно да напредват с работата. След като приключеше с книгата щяха да си отдъхнат.

Адам гледаше часовника, докато вареше кафе всеки ден по обяд и знаеше, че има 5–6 часа за писане, преди Юлия да се прибере, след което тя нямаше да го остави на мира, а той нямаше да има нищо против. Сядаше, съсредоточаваше се и винаги успяваше да покрие желанието обем страници за деня. Романът „Монополи“ растеше. Историята ставаше все по-заплетена, героите сякаш оживяваха в главата му, започваха да водят свой собствен живот, ставаха реални, а мисълта му течеше гладко. Постоянно му идваха нови идеи как да направи сюжета още по-интересен.

Пишеше между пет и десет страници на ден, в зависимост от вдъхновението. Това му отнемаше час-два. После идваше „моментът на пресищане“. Вече можеше да спре и да си отдъхне. Правеше кратка тренировка с уредите за фитнес, струпани в единия край на просторното ателие, взимаше душ, отваряше бира, наместваше се удобно в кожения стол пред монитора и започваше да редактира.

Обемът на „Монополи“ растеше. Колкото повече пишеше, толкова повече нови персонажи, ситуации, описания и идеи влизаха в сюжета на романа. Всяка нова идея водеше до друга, а страниците неуморно се увеличаваха. Тревожеше го мисълта, че романът може да не бъде завършен скоро — заплашваше да стане прекалено дълъг. Но Юлия го подкрепяше изцяло и стимулираше творческите му хрумвания. Непрекъснато му повтаряше да не поставя бариери пред

себе си. „По-важното е всяка думичка да е на мястото си, всяка сричка да е излязла от теб, във всяка буквичка да виждаш себе си — казваше му тя. — Няма значение колко на брой са думичките.“

„Монополи“ разказваше за 4 осемгодишни деца, които играят на едноименната игра. Вдъхновяваха го спомените от детството, когато Адам и братовчедите му прекарваха дни наред в местене на фигури по картонения квадрат. Сами измисляха нови правила, с които непрекъснато обогатяваха играта: теглеха заеми, инвестираха, съюзяваха се един срещу друг и се разоряваха, правеха си „мръсни номера“, надпреварваха се да изкупуват терени, строяха хотели и казина, изплащаха наеми, забогатяваха и фалираха. Хипнотичният ефект от играта върху детското въображение беше невероятен.

Същото правеха и на неговите четирима герои, с единствената разлика, че родителите им от време на време проявяваха интерес към „събитията“ върху игралната дъска. Постепенно на възрастните започва да им прави впечатление, че съдбите на четиримата играчи съвпадат със съдбите на четирима известни олигарси, които редовно запълват новинарските емисии със зашеметяващите си строителни проекти, с патентите и откритията, които спонсорират, с разводите, семейните скандали и разследванията за укриване на данъци, в които се забъркват, с мащабните инвестиции, ударите под кръста, делата за издръжка и клановите войни.

Възрастните основателно се притесняват, че децата им получават вдъхновение от света на големите така, както го отразяват вечерните емисии. Забраняват им да гледат новини. Но не им отнемат любимата игра, защото знаят, че „Монополи“ развива въображението на децата, помага им да култивират предприемачески дух и усет към риска — качества, които ще им бъдат полезни в истинския живот.

Играта продължава месеци наред, от уикенд на уикенд, по време на традиционните семейни сбирки в една планинска вила. Дори да се разори, да катастрофира или да влезе в затвора, всеки от участниците може да изтегли кредит, да плати скъпо лечение или висока гаранция, за да се върне обратно в играта и купонът да продължи.

За ужас и недоумение на възрастните обаче съдбата на играчите продължава да следва с изключителна точност живота на магнатите от реалния свят, макар децата им отдавна да не са гледали новини. Решават да си направят експеримент: прибират телевизионните

приемници по таванските помещения, освобождават децата за една седмица от училище и ги поставят под „домашен арест“. Целта им е да видят какво ще се случи в играта, която хлапаците продължават с огромно желание, тъй като вече си имат публика, освен това не им се налага да ходят на училище. Оказва се, че реалните събития не диктуват хода на играта, а точно обратното — развитието на играта по някакъв начин влияе върху съдбата на най-заможните хора в света. „Монополи“ започваше да става все по-интересен...

* * *

Доволен от себе си, Адам затвори лаптопа. Шумът в ключалката беше ясен сигнал, че работата му за деня е приключила. Неговата любима се прибираше! Нямахше търпение да докосне устните ѝ, да чуе гласа ѝ, да погали косите ѝ. Той доизпи бирата и се отпусна в удобния кожен стол. За първи път в живота си беше щастлив. Цялостен. Завършен. Направо не можеше да повярва на късмета си! Беше влюбен, креативен, свободен и пълен с енергия. Трябваше да изпрати някакъв подарък на Ники! Не, по-добре да му го връчи лично! Дължеше му толкова много! Отново му домъчня за най-добрия му приятел. Вдигна мобилния и го набра. Парфюмът на Юлия го заля откъм гърба и ръцете ѝ се спуснаха по гърдите му. Горещите ѝ устни започнаха да го целуват.

— Ало — съненият глас на Ники изпука в слушалката.
„Отново се е напушил“ — помисли си Адам.

Шест месеца по-късно

Алуминиевите масички пред будката за кафе и цигари до входа на Николай — това беше мястото, където двамата приятели започнаха да се виждат редовно, след като отново подновиха контакт. Устройваше ги идеално. Адам не искаше да се мотае излишно из центъра — можеше да засече някой от обкръжението на Фани или, не дай Боже, самата Фани. А Ники рядко излизаше от „бърлогата“ — така

наричаше апартамента в панелния небостъргач на края на града. Още по-рядко излизаше от квартала.

Той продължаваше да се издържа с писане на клюки за жълтата преса, които си измисляше сам. Откакто приятелите и жена му го изоставиха, социалните му контакти бяха сведени до минимум, но това, очевидно, не го притесняваше. Разбира се, винаги имаше време за най-добрия си приятел. Среците им го ободряваха. „Още един човек избра свободата и личното щастие пред илюзията на другите“. Имаше принос за това и се гордееше с постижението си. Съвсем чистосърдечно се радваше на щастието на Адам — на творческите му стремежи, на процъфтяващата му любов. На това, че изглеждаше като прероден. Адам, от своя страна, го разбираше и беше един от малкото хора, които не го упрекваха за изборите, които беше направил.

— Бира? Аз съм на ред тоя път.

Ники кимна с глава. Адам отиде до фризера и започна да опипва бутилките, за да избере най-студените от тях.

„Нещо не е наред. Задължително трябва да разбере какво не е наред!“ — Николай извади пакет Lexington и започна да свива цигара. Огледа се внимателно. Пусна няколко трохи хашиш в тютюна, облиза хартията, зави цигарата, поднесе огънчето и вдиша от ароматната смес с доволна физиономия. Две потни бутилки „Загорка“ издрънчаха върху алуминиевата масичката пред него. От гърлата им бликаше студена пара. Чукнаха се. Отпиха. Николай издиша и заговори:

— Юлия е, нали?

„Никога не приемай жената за даденост, още по-малко нейната любов!“ — напомни си той, но не сподели това на глас. Приятелят му изглеждаше достатъчно потиснат и без това.

— Преди няколко седмици изведнъж нещо в нея се промени. Казвал съм ти, че обича да излиза рано, да кръстосва улиците и да прави снимки из града. От ден на ден започна да става все по-затворена в себе си, все по-меланхолична. Сякаш нещо я тревожеше там, навън, докато аз стоях в ателието и пишех като луд. Връщаше се уморена и мълчалива — без снимки, в най-добрия случай с няколко фотографии, а не стотици, както преди. Спря да рисува през уикендите. Това беше тревожен сигнал за мен. Опитах се да разбира какво става, но тя отбягваше въпросите ми с недомлъвки. Все по-рядко започнахме да правим секс.

— Това е нормално. Случва се на всички двойки, не се притеснявай! Като се ожените, ще правите секс дори още по-рядко. В един момент кранчето пресъхва. Говоря ти от личен опит — усмихна се Николай.

Опитваше се да го разведри. Нищо не помагаше.

— Кранчето вече пресъхна! — помръкна Адам. — От няколко дни сме разделени и не зная дали изобщо някога ще се видим отново.

— Копеле! Защо не се обади по-рано? Защо мълчиш като гъз? Мамицата ти, казвай по-бързо, сигурен съм, че ще измислим нещо! Не може една връзка като вашата да свърши просто ей така! Да не е отишла на Луната? Да не е пропаднала вдън земя? Ако всичко, което си ми казвал е вярно, съвсем скоро ще бъдете заедно, гарантирам ти! Всеки минава през своите трудни периоди — подаде му оставащите два сантиметра от цигарата, но Адам бутна ръката му обратно с думите:

— Не е на Луната. Юлия замина за Индия. Не зная точно къде. Каза ми да не се интересувам от нея, да не я търся. Писа ми, че няма да се видим повече. Не и в този живот.

— Лелееее...

— Леле!

— Нищо не разбирам! — Николай вдигна бутилката. Пресуши половината от съдържанието на екс. Доизпуши цигарата, хвърли фасата на земята и го стъпка с крак. Очите му се насълзиха от студената газирана напитка. Оригна се. Сълзите в очите на Адам бяха съвсем истински:

— Откакто поведението ѝ се промени започнах да я подозирам в изневяра и един ден реших да я проследя...

— Само не ми казвай, че си я хванал с друг, мамичката ѝ! — възбуди се Николай. Замисли се за момент:

— А Индия? Какво общо има с Индия всичко това? Да не е избягала с някой друг в Индия?

— Моля те, спри да ме прекъсваш и ще ти разкажа! — извика отчаяно Адам. — Затова исках да се видим! Исках да споделя с някого! Имам чувството, че умирам. Част от душата ми липсва! Отнесоха я на другия край на планетата!

Адам млъкна. Тресеше се на стола в тихи спазми, с наведена глава. Плачеше. Ники съжали, че е напушен точно сега. Хешът беше

силен, развеселяваше го, а моментът не беше подходящ... Пресегна се и го тупна приятелски по рамото. Не знаеше какво друго да направи.

След няколко минути пълно мълчание Николай беше доизпил бирата и гузно наблюдаваше Адам, който сякаш започна да се посъвзема.

— Какво ще кажеш да се качим горе и да ти спретна едно хубаво наргиле, а? Трябва да разпуснеш малко! Сигурен съм, че ще ти помогне!

„Все ми е тая“ — отговори му апатичната физиономия на Адам. С едната ръка Николай взе бирата му от масата, с другата го хвана под лакът и го задърпа нагоре към входа.

Прекараха няколко часа в разговори, пушене, пиене на бира и хапване на хрупкави пикантни крилца от KFC, поръчани по телефона. Малко по-късно поръчаха и пица, а малко по-късно понички и слязоха за още бира. Адам му разказа цялата история в подробности. Отпусна се от хеша и поне вече не приемаше нещата чак толкова драматично. Поне за момента. Знаеше, че на другия ден привидното спокойствие ще го изостави и ще трябва да посрещне тъгата и самотата отново, но засега беше О.К. „Ето, Ники преживя същата криза, но вече е О.К. Щом той може, значи и аз мога да го преживея!“ — успокояваше се той.

Разказа му за това как беше проследил Юлия един ден — първо вървеше след нея скрит в тълпата на достатъчно разстояние, за да не го види случайно, после тя се качи в едно такси и той направи същото. Каза на шофьора да следва колата и му пъкна двадесетачка в ръцете. Юлия влезе в някаква стара кооперация на центъра. Адам изчака известно време в таксито, преди да слезе. Входната врата беше заключена. Натисна няколко звънеца, но никой не му отговори. Затърси с поглед нещо по-особено сред имената, изписани до звънците. Юлия познаваше много артисти, художници, писатели, дори политици. Ако му изневеряваше с някой от тях, името му сигурно щеше да звучи познато. Но не видя известни имена. В блока живееха предимно старци. Входната врата беше облепена с некролози. Имаше и цветни афиши: обяви за хидроизолация, алуминиеви дограми, интернет, кабелна телевизия, работа от дома — стандартните неща. Плюс един голям плакат, който рекламираше поредния индийски гуру, дошъл да зарибява балъци в България. Според датите от афиша индиецът все

още трябваше да е тук. Някой беше изписал с черен флумастер върху плаката: *ет. 4, ап. 12*. Адам сейвна имената на индиеца в мобилния си телефон и първата му работа, след като се прибра в ателието, беше да го потърси в Гугъл.

Оказа се един от „вестителите“ — самозвани пророци, които обикалят света и предупреждават за приближаващия му край. Такива напоследък се бяха навъдили много. Според философията на „вестителя“ нямало сигурен начин да избегнеш апокалипсиса по простата причина, че никой на тази планета, дори самият той, не знаел какъв точно апокалипсис предстои, но едно било сигурно — края на света е близо и само малка част от населението на земята ще успее да се спаси. „Гуруто“ предлагаше спасение едновременно за тялото и за душата. Неговите медитации подготвяли ума за по-лесно навлизане в отвъдното, а практическите му упражнения давали безценен опит, който щял да бъде полезен на потенциалните „строители на Новия свят“ да оцелеят след катастрофата.

Адам разгледа и други сайтове с информация по темата. Индиецът умее да разпознава кармата на учениците си. Разбирал кой от тях ще оцелее и кой — не. Това, разбира се, ставало чак в края на „обучението“, което продължаваше няколко седмици и струваше две хиляди лева. Малцината „избрани“ имали правото да последват учителя си в околосветското му пътешествие, чиято крайна цел била някаква пещера в Индия, където „избраните“ щели да дочакат Края заедно със своя покровител. В един от форумите пишеше, че необичайно голям брой от „избраните“ се оказвали жени, при това — млади и бездетни, които имали достатъчно фанатична вяра в края на света. Лесно било да ги убедиш в специалната им „мисия“ за продължаване на човешкия род след катастрофата. Местонахождението на пещерата в Индия, естествено, се пазеше в тайна. Бесен, Адам тръшна капака на лаптопа. Стана и започна да ходи из студиото като животно в клетка.

Няколко часа по-късно Юлия се прибра. Отново не беше снимала нищо. Вече дори не се опитваше да го лъже, че снима. На въпроса му какво прави по цял ден тя отговори, че посещава курс по астрология. Дори обеща да му направи хороскоп. Опитите му да я заговори по темата за края на света бяха половинчати. Пита я какви умения, според

нея, трябва да притежава човек, за да оцелее след апокалипсиса. За негова голяма изненада тя му отговори със сериозен тон:

— Научи се да стреляш с лък. Лъкът е безшумно оръжие. Подходящ е за лов и за отбрана. Амунициите му никога не свършват. Естествено, онези с огнестрелните оръжия в началото ще излязат по големи тарикати. Но какво правиш, когато ти свършат патроните в един свят, където никой вече не произвежда нови патрони?

Нещо в отговора ѝ го накара да изтръпне.

На следващия ден Юлия повече не се прибра. Всичко стана прекалено бързо. Опитите му да я издири бяха напразни. Получи имейл от нея, в който тя му съобщаваше делово, че е далеч от дома, че пътува към Индия и, че това е последният ѝ досег до съвременните технологии, които скоро щели да станат излишни. Умоляваше го повече да не я търси. Нямала желание да го вижда отново, а немало и смисъл. Не и в този живот.

Една година по-късно

Ако човешкият живот може да стигне абсолютното дъно, то Адам се намирал някъде под него. Любовта на живота му си беше отишла така, както се бе появила — внезапно, неочаквано и безразсъдно. Успя да съсипе всичко в името на един блян! След изчезването на Юлия той напълно се вгълби в литературата. Пишеше денонощно, за да държи отчаянието по-далеч.

Успя да завърши огромния си, трагичен роман — стана цели 850 страници дълъг. Вложи талант, парче от себе си и най-вече: чудовищна тъга. Получи се силна, убедителна драма. Сюжетът беше на ниво. Изпрати ръкописа до няколко издателства. Върнаха се много добри отзиви. Нямаха търпение да отпечатат „Монополи“, но въпреки това книгата му остана непубликувана. Петър Чобанов се погрижи за това. Погрижи се и той да не започне работа — не и в този град, не и в тази държава. Пипалата на Чобанови бяха навсякъде.

Адам остана без пари и вече не можеше да плаща наема на ателието. Махна се с облекчение. Всичко там му напомняше за Юлия. Премести се да живее при Николай. Вече си приличаха много. Адам стана същия неудачник като него. След раздялата с Фани нямаше

много близки. Цели девет години беше градил социални контакти в нейната среда и в средата на нейните родители. Сега му се налагаше да ги избягва. Чобанови вече не съществуваха за него. Любовта оправдаваше всичко това, разбира се, но нищо не можеше да запълни празнотата, която остави след себе си Юлия.

Самота, отчаяние, бедност, болка и тъга. Загуба, самосъжаление, липса на перспектива — това бяха резултатите от поредицата грешни решения, които бе взел. А можеше да бъде мултимилionер с щастливо семейство, осигурен до края на живота. С жена, която го обича. Но той сам направи своя избор! Мразеше се за това! Мразеше и Ники, задето му даде тласък. Живееше у тях, но го презираше.

Повече от всичко Адам ненавиждаше себе си — не толкова заради проваления живот, колкото заради неспособността си да забрави Юлия. Все още я обичаше с цялото си сърце, въпреки чудовищното ѝ предателство. Трудно му беше да приеме факта, че някакъв мазен и брадат индиец е успял да открадне половинката му с лъжи за края на света, да я превърне в една от многото си наложници и да я заведе в някаква пещера. Да му я отмъкне под носа! Всичко стана толкова бързо! Дори не можа да се опита да я задържи. Никога нямаше да си го прости! Никога нямаше да прости на индиеца, но най-важното беше, че никога повече нямаше да види Юлия — неговата прекрасна, слънчева, нежна и артистична Юлия! Тази мисъл го угнетяваше най-много.

Прекарваше дните съсипан, в пълно бездействие. Рядко си правеше труда да се нахрани дори. Занемари изцяло външния си вид — така или иначе не излизаше навън, а Николай го търпеше всякакъв. Пораснаха му нокти и брада, дъхът му започна да смърди на риба, венците му кървяха, изгуби няколко зъба. Утешенията на най-добрия му приятел не помагаха, нито леките наркотици и алкохола, с които се тъпчеше ежедневно. Приятелството между тях отдавна беше мъртво за Адам. Търпеше Николай заради липса на друга алтернатива. Изгуби надежда, че с времето болката ще утихне и нещата постепенно ще започнат да се нормализират. С времето нещата ставаха още по-зле.

Една сутрин се събуди с твърдото решение да сложи край на всичко това. Дори страхът не можеше да го задържа повече тук. Нямаше смелост да скочи от деветия етаж, затова излъга Николай, че слиза в мазето за джойнт. Купи от резервните части до входа здраво

въже за теглич, подбра най-високата тръба в коридора на мазето, сплете клуп, качи се върху един стар пластмасов бидон и се обеси.

* * *

Мрак. Влага. Плесен. Нещо се движеше в тъмното. Дращеше и скрибуцаше. Смрад на маза. Миризма на плъхове! ПЛЪХОВЕ! Навсякъде около него и ВЪРХУ него лазеха плъхове. Значи все пак е вярно — самоубийците остават в телата си до пълното им разложение! Без да помръднат! Без да продумат! Усещайки как плътта им се разлага клетка по клетка. Това беше наказанието им за посегателството върху Живота. Божичко, щяха да го изядат плъховете! Лазеха по него. Докосваха лицето му с меките си лапички. Ужасяваща болка прониза палеца на десния му крак. Остри като топлийки зъби проникнаха в плътта.

Болката го извади от ступора. Изпрати гадината в отсрещния край на коридора с ритник. Гризачът се удари в стената, изсъска и побягна в мрака. Десетки малки лапички шумоляха около него. Лежеше по гръб върху влажния под на мазето, с омотано около врата въже за теглич. Старата ръждясала тръба не беше издържала теглото му. Стана. Заподскача от крак на крак. Настъпи една от големите мишки, която му отговори с квичене. Хукна да бяга, но се блъсна в тухлена стена. Не виждаше нищо в мрака. Пипнешком затърси пътя към стълбището, което водеше към изхода. Гризачите го следваха плътно. Някой беше заключил паянтовата врата на мазето с катинар. Плъховете се изкачваха по стълбите зад него! Разби вратата с ритник. Побегна навън. Излезе от входа, на площадката пред блока. Лъхна го студеният нощен въздух. Махна въжето. Опипа си врата — целият беше покрит в рани и мехури. Болеше го ужасно. Огледа се. Нещо не беше наред. Нещо съвсем не беше наред!

Първото, което му направи впечатление, бе тишината! Нямахше представа колко е часът, но дори посред нощ в квартала бръмчаха коли и мотори, чуваха се крясъците на пияни компании, околоръстното бучеше съвсем наблизо. Сега нямаше никой. Беше толкова тихо, че му се зави свят. Гадеше му се. Ухапаният палец пулсираше. Сърбеше го

ожулената кожа по врата. Лактите го боляха. „Сигурно съм ги ударил при падането. Важното е, че съм жив!“

Блоковете тънеха в мрак. Уличните лампи не работеха. Кварталът изглеждаше като призрачно копие на себе си. „Сигурно е някаква голяма авария. Спрели са тока в целия квартал. — Никога не се беше случвало преди. — Съвсем скоро ще го пуснат!“ Адам пое към денонощната аптека. Вървенето го ободри. Зави зад ъгъла. Не беше подготвен за това, което видя.

Целият булевард, докъдето му стигаше погледът, бе покрит с трупове, огрени от лунната светлина. Изглеждаха така, сякаш са паднали, докато вървят. Някои от гражданите стискаха пазарски торби, продуктите им бяха разпилени по земята. Между хората имаше и трупове на животни: котки, кучета, плъхове, гарвани, гълъби. Произволно спрени коли навсякъде. Бездиханни шофьори зад волана. Цели семейства лежах мъртви по седалките в купетата на автомобилите. Във въздуха се носеше смрад на опърлена плът и разтопена пластмаса. Миризма на изгорена гума. Откритите части по лицата и ръцете на труповете бяха покрити с мехури.

Чу стъпки да се приближават към него. Някой идваше отзад. Адам се обърна. Видя четирима мъже, на видима възраст между 20 и 30 години, да тичат към него. Още преди да успее да ги заговори единият от тях извади нож и го промуши в стомаха. Другият го свали с юмрук на земята. Пребъркаха джобовете му. Адам виждаше собствената си кръв да тече по асфалта. Намериха само лев и петдесет. Рестото от покупката на въжето. Злобни ругатни. Започнаха да го ритат. Всичко потъна в мрак.

* * *

Тишина. Нещо се движеше в тъмното. Докосваше го. Беше в Ада. Трябваше отново и отново да преживее собствената си смърт...

Отвори очи. Старица, обляна в светлината на свещ. Кухнята на някакъв апартамент. Прозорци, покрити с одеяла.

— Ш-ш-ш-т! Не се движете! Не издавайте нито звук! Спокойно! Вече сте на сигурно място! В добри ръце сте! Ш-ш-ш-т! — изсъска бабичката.

Раздираща болка го преряза в стомаха, мина през гърдите му и експлодира в главата. Отново тъмнина.

* * *

Раните бяха превързани. Марля покриваше врата. Коремът му беше защитен. Дори палецът му беше бинтован. Виждаше размазано. До леглото имаше ниска табуретка, постлана с жълта кърпа за баня. Върху кърпата бяха разположени изцапани с кръв хирургически инструменти. Навън беше ден. Слънчевата светлина се опитваше да проникне през одеялата. Нещо го ужили по ръката. Старицата извади спринцовката, постави я между хирургическите инструменти и го докосна по челото. Тъмнина.

* * *

— Коя сте вие? Какво правите с мен? Какво става тук? Къде съм? Къде е Николай? Жив ли съм? Пуснете ме да си ходя!

Отново беше нощ.

— Може да се чувствате малко дезориентиран. Заради упойката е, скоро ще ви мине — отвърна му старицата. — Знаете ли коя дата сме днес?

— Нямам никаква представа. Коя сте вие?

— Успокойте се и опитайте да хапнете нещо. Ето, забъркала съм ви попара с кисело мляко.

Тя повдигна главата му и пъкна голяма лъжица попара със захар, сухари и кисело мляко в устата му.

— Искан да ви приготвя нещо по-топло, но нямаме ток! Никъде няма ток. Вече сте по-добре, не се тревожете! Състоянието ви се подобрява. Температурата спадна, раните ви заздравяват бързо. Скоро ще станете на крака! Извадихте голям късмет, да знаете! Само не вдигайте шум, моля ви! Опасно е!

Едва сега Адам усети колко е жаден. Устните му бяха напукани. Опита да се повдигне на лакти, за да изяде попарата по-лесно, но остра

болка го срязва в корема. Старицата сгъна възглавницата на две под врата му и продължи да го храни.

— Вода, моля ви, вода! Умирам от жажда!

— Преживяхте едно обесване и едно намушкване с нож, няма да ви оставим да умрете от жажда — усмихна се бабичката. Подаде му стъклена чаша, пълна догоре с вода.

— Коя дата сме днес? — попита той.

— Минаха четири дни, откакто ви прибрах у дома, а от раните по врата ви съдя, че сте опитали да се обесите съвсем скоро преди това.

— Откъде знаете, че съм искал да се беся?

— Виждала съм трупове на обесени. Освен това, бълнувате много. Помните ли нещо? Разкажете ми какво се случи.

— Не, вие ми разкажете! Коя сте и какво правя тук? Защо се грижите за мен? Кои бяха онези хора? Защо искаха да ме убият? Какво става по улиците? Видях овъглени хора и животни!

— Едно по едно, младежо! Моля ви, не се напругайте излишно! Не е полезно за вас. Всичко ще разберете, спокойно! Само говорете тихо, че някой да не ви чуе. Онези типове сигурно още са навън. Пълно е с такива като тях! Поставяте в опасност и двама ни.

— Защо прозорците са покрити с одеяла? Защо няма ток? Коя сте вие? — прошепна Адам.

— Казвам се Богдана Желязкова, приятно ми е! — представи се старицата. Обясни му, че е една от първите жени-хирурзи в България. Имала повече от 40 години стаж в спешното отделение, спасила е хиляди животи, пенсионирали я отдавна, но продължавали да я викат в болницата при по-трудните операции, когато лекарите не достигали.

— Всичко това, разбира се, преди Аварията! Както ви казах, имате голям късмет! Добре, че ви намерих. Като ви видях да лежите на улицата бяхте на косъм от смъртта. Положението беше критично — загуба на кръв, множество травми по цялото тяло, инфектирани рани, следи от ухапвания... Не ме питайте как съм успяла да ви довлека по стълбите у нас. Добре, че живея на втория етаж!

— Кои са хората, които ме нападнаха? Защо се опитаха да ме убият?

— О, сега е пълно с такива! Откакто токът спря няма никакъв ред — нито полиция, нито пожарна, нито жандармерия, няма гражданска защита, нищо! Телефоните не работят, колите не вървят,

почти всички са мъртви. Оцелелите са малко и не спазват никакъв закон. Навън цари тотална анархия! По-силните се движат на групи и нападат всеки срещнат, за да го ограбят. Разбиват врати и влизат в апартаменти. Убиват собствениците, ако намерят някой жив, търсят скъпоценности и храна. Покрила съм прозорците с одеяла, за да не виждат светлината на свещите. Не смея да погледна навън. Това се отнася и за вас. Не се показвайте! Рисковано е. Излагате себе си и мен на голяма опасност!

— Но... какво сте правили навън, когато ме спасихте? Не ви ли беше страх от разбойниците?

— Виж, момче...

— Адам.

— Адаме, пенсията ми е малка и рядко купувам храна за цяла седмица от магазина. Обикновено взимам колкото да изкарам деня. Пък и ходенето до магазина е единственият повод да изляза навън, да се поразтъпча. Да подишам малко чист въздух. Още преди Аварията бях останала с празен хладилник. Скоро и водата ми свърши. Откакто токът спря нямаме течаща вода. Трябваше да отида до магазина отсреща за провизии, дори това да ми костваше живота. Иначе и двамата да сме умрели от жажда до сега! Но Господ е решил да ме запази — бабичката се прекръсти с поглед нагоре, към окачената над леглото икона на Исус Христос:

— Решил е да запази и теб, защото чух стенания на връщане от магазина. Не ме питай как съм те влачила до вкъщи, заедно с торбите и тубата с вода. Вдигнах много шум, но слава Богу, никой не ме чу!

— Спасила си живота ми, благодаря ти, лельо...

— Богдана — напомни му тя.

— Благодаря ти, лельо Богдана! — Адам целуна костеливата ѝ ръка.

— На Господа да благодариш, синко, той те запази! — старицата посочи иконата. — И говори по-тихо, че да не ни прибере и двамата обратно при себе си!

— Обещавам, че ще внимавам! — прошепна Адам. — Разкажи ми за Аварията, лельо Богданке! Какво се случи? Какво уби всичките тези хора?

— Слънцето ги уби.

— Слънцето?

— Да, слънцето. Онези, които бяха на тъмно, по мази и по тавани, като теб и мен, те оцеляха. Всички други са мъртви. Дори тези, които си бяха у дома. Не зная дали в този блок има други живи хора, освен нас двамата. Трупове се разлагат по улиците и започна да мирише лошо. Скоро ще плъзнат зарази...

— Значи не можем да си подадем носа навън, така ли? Освен по тъмно, когато бродят убийците?

— Не, беше за кратко време. Силно изригване, може би, не знам. Слънцето вече е безопасно. Може да се излиза навън. Само да не бяха разбойниците! Аз бях в мазето по време на Аварията. Чух писъци и трясък на коли, викове за помощ, чупене на стъкла. Замириса на изгорена гума, на разтопен асфалт. Пърлено прасе и варена кокошка знаеш ли как миришат? Ей така миришеха хората, докато горяха! Стана много горещо. После нищо. Токът спря. Водата спря. Телефоните умряха. Плъховете и мишките станаха зли, изпълзяха от дупките и почнаха да налитат. Виждам, че и теб са те изпонахапали. Дано да не те заразят с някоя болест само! Сложих ти ваксина, но не разполагам с достатъчно лекарства у дома. Всичко е в ръцете на Бога оттук-нататък, Адаме!

„Всичко е в ръцете на Бога — повтори мислено Адам, загледан в иконата на Исус Христос над леглото. — Може би има някакъв смисъл, все пак! Може би не съм оцелял напразно.“

Една идея го разтресе. Изведнъж се сети за Юлия, за индиеца и за края на света. „Значи гадното копеленце е познало! Значи така изглежда краят на света! Значи Юлия е жива! Някъде там, в планините на Индия, но жива! Та нали беше една от «избраните», нямаше как да не е жива! Не си е направил сметчицата правилно гадният индийски мангал! — Адам се напрегна. — Трябвало е да провери кармата и на мъжете, чиито жени отвлича за продължаване на човешкия род.“

Тлъстата физиономия на индиеца изплува в спомените му. Заедно с деликатните черти на Юлия. Неговата сладка Юлия! Малката, прекрасна Юлия! Любовта на живота му!

„Ще усетиш какво е отмъщение по български, мръсно! Господ забавя, но не забравя!“ — закани се Адам в мисълта си.

В един тежко ранен и опустошен свят, на който беше отказано правото на живот, един тежко ранен и опустошен мъж, който сам си беше отказал това право, отново повярва в Живота. Беше победил

Смъртта на два пъти за едно денонощие. Беше победил даже Апокалипсиса!

„Още щом се изправя на крака ще изляза оттук, ще намеря дебелия гуру, ако ще и вдън земя да се е скрил и ще го накарам да си плати за всичко, което ми причини! Ще го убия с двете си ръце! Ще си върна Юлия обратно! Тя е моя! Ние сме родени един за друг!“

Ритници заблъскаха по входната врата. Старицата падна на колене и започна да се моли. Пантите нямаше да издържат. Съвсем скоро щяха да проникнат в апартамента...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.